Василеві Портяку

(Версія)

Василеві Портяку

Був такий день,
коли не можна нічого тягти з лісу,
бо прилізе гадина додому.
Були такі слова,
які вимовляти умів сліпий,
викликаючи гадину з-під хати, –
убити її.
Була така гадина,
яка ховалася від холоду в печі
і серед ночі цокала, як годинник.
Була така година вдосвіта,
коли змія ота зігрілася на литці легіня,
який спав на печі,
і вжалила його у п'яту,
коли придавив її у сні.
Був такий леґінь,
який мав силу богатирську,
але боявся своєї п'яти,
бо в ній залишилася глибока діра,
звідки око лиховісне блимало.
Була така ніч,
коли зліз леґінь отой з печі,
бо ноги самі понесли його в ліс
за пацьоркою із небесної голови
найвродливішої і наймудрішої
повелительки,
за короною,
в яку опівночі

дмухало все її змііне царство,
видуваючи крижаний холод,
звиваючись і скублюючись,
обплітаючи, стискаючи цю землю.
Була така земля…